

Олафъ Бергъ.

* * *

Какъвъ просторъ, каква е тишина!
Ни вѣтръ, нито облаче. Въ далечи-
ната

Въ море отъ блѣсъкъ и зеленина
Се вие сребърната лента на рѣката.

Вълни на тежка марана растатъ,
Голѣми, свѣтлосини кръгове черта-
ятъ;

И монотонно жицитѣ звѣнятъ
И стълбъ слѣдъ стълбъ — на пѣтя се
не вижда краятъ.

И, ей, въ прозрачния лазуръ надъ
менъ
Единъ орелъ се вий понесълъ се да-
леко.

Какъвъ покой! Зове ме дивенъ
блѣнъ;
Какъвъ просторъ! Като на птичка ми
е леко.
